

MANIFEST DE REBUIG CAP A LA PROHIBICIÓ D'ENTRADA DE LES DONES AL BALL DE DIABLES DE SANT QUINTÍ DE MEDIONA I DE L'ARBOÇ

No és cap novetat la forma en què la nostra societat organitza la vida en relació al que s'entén per ser home i dona. Aquesta forma d'organització social es pot extrapolar a molt àmbits, entre ells, a l'àmbit cultural i folklòric, des de fa molt de temps. Un àmbit format per una sèrie de rituals de molta importància històrica, avalats per la tradició i la identitat, i definits des d'un inici a partir de l'exclusió de les dones.

Sabem que la cultura popular tradicional constitueix motiu de participació comunitària, on emergeixen valors, tradicions, memòria històrica, costums, que passen de generació en generació per convertir-se en veritable patrimoni. Amb els anys, com és normal, la majoria han anat canviant i evolucionant; adaptant-se a una sèrie de valors i costums més pròpies del segle XXI.

Tot i així, n'hi ha alguns que sembla que només vulguin evolucionar en alguns aspectes, sense deixar de banda el llegat medieval i franquista que tancava les dones a casa mentre els homes participaven de la vida política, social i cultural.

Actualment, al nostre territori, el Ball de diables de l'Arboç i el de Sant Quintí de Mediona segueixen vetant l'entrada a les dones, com fa més de cent anys, per reconeixement i poder. Malauradament, aquesta pràctica és aplaudida i valorada per molta gent amb l'argument de l'autenticitat i l'essència, vinculada a la identitat del poble. Un poble on la meitat de la població no pot experimentar què se sent al formar part d'un ball amb més de cent anys d'història, ja que la dona-mare s'encarrega que tot estigui a punt per el gaudi festiu dels homes de la seva família i durant la celebració es queden a les voreres i balconades com a fidels i passives espectadores-animadores de l'activitat masculina.

Cal entendre per què és tan important aquesta lluita. Sembla que el caràcter lúdic-festiu de la cultura popular eclipsa la desigualtat de gènere que ocasiona. Cal explicar i entendre per què és tan important la total inclusió de les dones en les festes o els balls tradicionals i populars. També cal entendre per què no ens estan permetent fer-ho i per què aquest fet, aparentment aïllat, reproduïx desigualtat i violència.

Així doncs, la discriminació de les dones en els balls de diables centenaris d'alguns dels nostres pobles contribueixen a la violència. Sí, és una idea radical, que va a l'arrel del problema. Només cal imaginar-se un iceberg, on la part que es veu (10%) són els feminicidis i els aspectes de violència més explícita: abusos sexuals, violacions, agressions físiques, etc., però que a sota l'aigua amaga una gran quantitat de gel, aproximadament 10 vegades més gran, que engloba tot tipus de violència que aparentment no s'identifica a simple vista però que ajuda a sostenir la part visible: l'humor, la publicitat, el xantatge emocional, la desvalorització, la invisibilització, el menyspreu... Sense oblidar tota l'esfera simbòlica: idees, valors, actituds i sentiments, des de la qual es defineixen les conductes o activitats que diferencien homes i dones en la forma d'entendre el que és masculí o femení. Tot això que s'amaga sota l'aigua i que a simple vista no es veu, contribueix a que la punta de l'iceberg segueixi existint. En resum, la discriminació de les dones en les festivitats dels nostres pobles contribueix i reproduïx desigualtat i violència.

El fet que al nostre territori hi hagi balls de diables internacionalment reconeguts pel simple fet que les dones no hi tinguem cabuda, és un cop baix pel paper de la dona cap a aquesta societat igualitària. Estem parlant d'un dret que defensem com a persones per aconseguir condicions d'igualtat en totes les esferes, però sembla que s'infravalori la festa i la cultura popular com a àmbit discriminatori, perquè és una discriminació que no ve "des de dalt" i que, a més, en aquest cas, és una decisió presa "democràticament" dintre de l'entitat, i per tant, totalment legítima, sent la majoria del seus membres "d'esquerres". Persones orgulloses de ser radicals i lluitadores, però que miren cap a un altre costat.

Persones, també, que coneixen el discurs feminista però que si el tema dels diables no afecta al meu poble, no existeix. El masclisme ens afecta sempre en tots els àmbits, de lluny i de prop. No ens podem permetre ni un sol poble a tots els Països Catalans on hi hagi balls que no permetin l'entrada de dones. Ni una sola exclusió per discriminació a la cultura popular!

Volem canviar-ho tot. Canviar les estructures que conformen aquestes espais masculinitzats i tradicionalistes, pensats des de i per als homes, de manera que tothom hi tingui cabuda. Nosaltres també sentim aquesta identitat cap al nostre folklore i volem que la nostra figura hi sigui reconeguda.

És per això que exigim la responsabilitat col·lectiva cap a aquest fenomen discriminatori i violent. Demanem la responsabilitat a les institucions que fan de paraigües a aquests balls de diables, els quals reben una gran quantitat de subvenció pública provinent del conjunt de la població, el 51% de la qual són dones. Demanem a tothom que reflexioni sobre la identitat col·lectiva i com li agradaria que fos la seva cultura popular. Que se'n parli, i que sobretot es faci pública la opinió.

Animem a totes les entitats folklòriques i culturals a manifestar el seu rebuig a aquests balls centenaris. Nosaltres volem denunciar-ho públicament i és per això que hem escrit aquest manifest, buscant que totes les entitats, associacions i col·lectius puguin adherir-s'hi amb l'objectiu de manifestar el seu rebuig cap a aquests dos balls, que veten l'entrada per raó de gènere, per tal que l'eliminin. Volem aconseguir unir les entitats que aposten pel progrés i l'adaptació dels balls a la nostra època, eliminant qualsevol tipus de discriminació per raó de classe, gènere, ètnia o condició. Nosaltres també volem estar al centre de la festa! Els balls de diables centenaris no són intocables i nosaltres hi volem tenir cabuda!

Si visibilitzem i ens encarem al masclisme més proper i normalitzat, podrem afrontar les violències més evidents.